

Čís. 418.

Rekurs na usnesení, jímž dle § 42, čís. 7 ex. ř. povolen odklad exekuce, nutno věcně vyřídit, třebaže v čase rozhodování o tomto rekursu usnesení, povolující exekuci, zamítnutím dlužníkovu rekursu stalo se právoplatným.

I podle §u 42, čís. 7 ex. ř. lze povolit odklad exekuce jen za dalších podmínek §u 44 ex. ř.

(Rozh. ze dne 17. února 1920, R II 22/20.)

Proti usnesení, povolujícímu exekuci, podal dlužník rekurs a žádal současně, by exekuce byla odložena až do právoplatného rozhodnutí o povolení exekuce. Soud první stolice vyhověl této žádosti. Ku stížnosti vymáhajícího věřitele zamítl rekursní soud — když byl již před tím zamítl rekurs dlužníkův do povolení exekuce — návrh dlužníkův, by exekuce byla odložena.

Důvody: Rekursu nelze upřít odůvodněnosti, neboť, i když podání rekursu proti usnesení, exekuci povolujícímu, je ve smyslu ustanovení §u 42 čís. 7 ex. ř. důvodem ku povolení odložení exekuce, byl tento dlužníkův rekurs proti povolujícímu usnesení usnesením tohoto soudu zamítnut, takže usnesení, odklad exekuce povolující, stalo se bezúčinným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud odůvodňuje svůj výrok, jímž bylo usnesení prvního soudce změněno v ten rozum, že se návrhu dlužníka na odložení exekuce nevyhovuje, pouze tím, že již před tím byla stížnost dlužníka proti povolení exekuce zamítnuta, čímž se stalo povolení odkladu exekuce bezpředmětným. Důvod tento neobstojí, jelikož k okolnostem, které nastaly teprve po povolení odkladu exekuce, nesmí býti přihlíženo a nutno při vyřízení stížnosti věc prozkoumati dle stavu v době, kdy vydal usnesení první soudce. V této příčině však nutno uvésti toto: Ačkoliv § 42, čís. 7 ex. ř. stanoví, že odložení exekuce nařizeno býti může, když soudní usnesení exekuci povolující v odpor se bere, není tím řečeno, že již rekurs sám o sobě odložení exekuce ospravedlňuje, neboť dle § 67 ex. ř. rekurs staví výkon toliko v případech v zákoně zvlášť vytčených a takového případu tu není. Dle §§ 42—44 ex. ř. jest odložení přípustným jen tehdy, když by jednak provedení exekuce spojeno bylo pro dlužníka s nebezpečenstvím majetkové újmy nenahraditelné, neb alespoň těžce napravitelné a s druhé strany odložením není ohroženo uspokojení vymáhajícího věřitele, což sluší posouditi se zřetelem na veškeré okolnosti toho kterého případu. V tomto ohledu pak návrh na odložení exekuce, spojený se stížností proti povolení exekuce, jen tolik uvádí, že provedení exekuce mělo by pro dlužníka v zápětí značné hmotné újmy, dále také těžké morální poškození, které nepřímou znamená těžkou újmu pro další provozování živnosti a mimo to, že kdyby věřiteli živnost musela býti zase odejmuta, vznikly by z toho pro dlužníka další nenahraditelné škody a nesnáze. Avšak tímto všeobecným

tvrzením není dostatečně osvědčeno, ani že škoda dlužníkovi hrozící je skutečně důležitosti shora naznačené, ani že škoda ta byla by větší, než nebezpečí, spojené s odložením pro vymáhajícího věřitele. Dále padá na váhu i to, že vymáhající věřitel v žádosti o povolení exekuce odvolává se na již existující exekuční titul, kdežto dlužník v rekursu jen tvrdí, že vykonatelnost rozsudku ještě nastala. Z těchto úvah, a jelikož soudce při rozhodnutí o žádosti o povolení exekuce nemůže se pouštět i do přezkoumání otázky, bude-li rekurs míti úspěch čili nic, má nejvyšší soud za to, že rekursní soud ve věci samé stížnosti vymáhajícího věřitele právem vyhověl.

Čís. 419.

Lhůta k podání žaloby ze správy (§ 933 obč. zák.) není lhůtou promlčecí, nýbrž lhůtou preklusivní; ustanovení §u 89 zák. o org. soudní o ní neplatí.

(Rozh. ze dne 17. února 1920, Rv I 47/20.)

Žalobce domáhající se správy pro vadu dobytčete podal žalobu na poštu v poslední den lhůty §u 933 obč. zák., takže k procesnímu soudu první stolice došla teprve 43. dne po početí zmíněné lhůty. Žaloba byla soudy všech tří stolic zamítnuta, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle § 933 obč. zák. musí býti spor ve lhůtách tam uvedených — v tomto případě v šestinedělní lhůtě — na soud přiveden, ježto by jinak žalobní právo uhaslo. V oné lhůtě musí tedy žalobní spis dojíti do podatelny procesního soudu první stolice nebo musí žaloba protokolárně u tohoto soudu býti sepsána. Podáním žalobního spisu na poštu není věc přivedena na soud. To vysvítá již z úvahy, že není vyloučena možnost ztráty žalobního spisu při poštovní dopravě, ve kterémžto případě nemůže vůbec dojíti k soudnímu řízení o žalobě. Vysvítá to však také z prvního odstavce § 232 c. ř. s., dle něhož právní zahájení rozepře stane se doručením žalobního spisu žalovanému, k zachování lhůty pak, jakož i ku přerušení běhu lhůty stačí podání žaloby u soudu, není-li nic jiného předepsáno, jako na př. v čl. 80 směn. řádu. Ustanovení § 89 org. zák., že do lhůt, tam uvedených, nevpočítávají se dny poštovní dopravy, nelze tu obdobně užítí, což vysvítá z této úvahy: Lhůty, o nichž jednáno jest v §§ 123 až 129 c. ř. s., jsou jen časovými určeními pro předsevzetí procesních úkonů ve sporu, již zahájeném, tedy jen lhůtami procesními. Vzhledem na to, i na vznik §u 89 org. zák., který původně byl jako třetí odstavec §u 135 ve vládní osnově civ. řádu soudního a teprve dodatečně byl pojat v zákon organizační, jest míti za to, že též zákonnými lhůtami §u 89 org. zák., jež ve sporu jsou vyhrazeny stranám ku prohlášením, k návrhům, k podáním anebo ku předsebrání jiných, soudního řízení se týkajících jednání, jsou jen ony lhůty, jež se vyskytují v řízení již zahájeném. K těmto lhůtám tudíž nenáleží lhůty, ve kterých podána býti má žaloba ze správy dle § 933 obč. zák. Vždyť žaloba není toliko pro-